

1-2. osztály

1) Saul megtérése (9,1-20)

¹Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, ²és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. ³Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, ⁴és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” ⁵Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. ⁶De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.” ⁷A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. ⁸Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de egyáltalán nem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, ⁹és ott három napig nem látott, nem evett, és nem ivott.

¹⁰Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” ¹¹Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Sault, akit Tarsuzinak neveznek: mert íme, imádkozik, ¹²és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lászon.” ¹³Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, ¹⁴és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” ¹⁵Ezt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. ¹⁶Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért.” ¹⁷Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra lásd, és megtelj Szentlélekkel.” ¹⁸És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, ¹⁹majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, ²⁰és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia.

2) A Szentlélek elhívja Barnabást és Pált (13,2-3)

²Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” ³Akkor böjtölés, imádkozás és kézzátétel után elbocsátották őket.

3) Pál meggyógyít egy sántát Lisztrában (14,8-10)

⁸Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. ⁹Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. ¹⁰Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt.

4) Pált megkövezik, de életben marad (14,19-20)

¹⁹Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték.

²⁰De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe.

5) Pál Filippiben (16,11-40)

¹¹Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap meg Neápolisba, ¹²onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt.

Néhány napot ebben a városban töltöttünk. ¹³Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. ¹⁴Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. ¹⁵Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérelt bennünket.

¹⁶Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak.

¹⁷Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!” ¹⁸Ezt több napon át is művelte. Pált azonban bosszantotta ez. Ezért megfordult, és ezt mondta a léleknek: „Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!” És az még abban az órában kiment belőle.

¹⁹Amikor látták urai, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főterre hurcolták őket. ²⁰Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták: „Ezek az emberek felforgatták városunkat. ²¹Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk.”

²²Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előljárók pedig letépték ruhájukat, és megbotoztatták őket. ²³Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. ²⁴Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta.

²⁵Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. ²⁶Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. ²⁷Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. ²⁸Pál azonban hangosan rákiáltott: „Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk!” ²⁹Erre az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; ³⁰majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Ők pedig így válaszoltak: ³¹„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!” ³²Ekkor hirdették az Isten ígését neki és mindazoknak, akik a házában voltak. ³³Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. ³⁴Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.

³⁵Amikor megvirradt, elküldték az előljárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: „Bocsásd szabadon azokat az embereket!” ³⁶A börtönőr nyomban tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: „Az előljárók ideküldtek, hogy bocsássalak szabadon titeket: most tehát távozzatok, menjetek el békességgel!” ³⁷Pál azonban így szólt hozzájuk: „Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk; most pedig titokban akarnak

elküldeni minket? Azt nem, hanem jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket!”³⁸ A törvénytörvényszolgák pedig jelentették ezt a dolgot az előjáróknak. Amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek,³⁹ elmentek, és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezték őket, és kérték, hogy távozzanak a városból.⁴⁰ Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, bátorították őket, majd eltávoztak.

6) Pál Korinthusban (18,1-4)

¹Ezek után Pál eltávozott Athénből, és Korinthusba ment. ²Ott találkozott egy Akvila nevű pontuszi származású zsidóval, aki nemrég jött Itáliából, feleségével, Priscillával, mivel Klaudiusz elrendelte, hogy minden zsidó távozzék Rómából. Pál csatlakozott hozzájuk, ³és mivel ugyanaz volt a mestersége, náluk lakott, együtt is dolgozott velük; ők ugyanis sátorkészítő mesterek voltak. ⁴Szombatonként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket. ⁵Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Macedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonyosságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus.

7) Pál tanítása Efezusbán (19,8-12)

⁸Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól. ⁹Amikor pedig egyesek ellenálltak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagyták őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított. ¹⁰Ez két éven át tartott, úgyhogy mindazok, akik Ázsiában laktak, meghallották az Úr igéjét, mind a zsidók, mind a görögök. ¹¹Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; ¹²úgyhogy még a testén levő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.

8) Pál prédikál Tróászban, Eutikhosz (20,7-12)

⁷A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjünk a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. ⁸Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. ⁹Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. ¹⁰Ekkor Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.” ¹¹Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. ¹²A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

9) Pált megkötözik (21,27-34)

²⁷Amikor végéhez közeledett a hét nap, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban. Fellázították az egész sokaságot, megragadták,²⁸ és így kiáltoztak: „Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenteltelennítette ezt a szent helyet.” ²⁹Néhányan ugyanis látták vele a városban azelőtt az efezusi Trofimoszt, és azt hitték, hogy Pál bevitte a templomba. ³⁰Felbolydult tehát az egész város, a nép összecsendült, Pált megragadták, kivonszolták a templomból, és a kapukat azonnal bezárták.

³¹Mikor pedig meg akarták ölni, jelentés érkezett a helyőrség ezredeséhez, hogy egész Jeruzsálem lázong. ³²Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lerohant hozzájuk. Amikor azok meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegetését. ³³Amint az ezredes odaért, elfogatta őt, és megparancsolta, hogy verjék kettős bilincsbe, majd kérdezősködött, hogy ki ez, és mit követett el. ³⁴De a tömegből ki ezt, ki azt kiáltotta. Mivel a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

10) Pált Rómába viszik. (27,1-2)

¹Miután úgy határoztak, hogy hajón szállítanak bennünket Itáliába, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Juliusz nevű századosnak. ²Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékét akarta behajózni, és elindultunk.

11) Pál tanácsa ellenére továbbhajóznak (27,9-26)

⁹Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: ¹⁰„Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományra és a hajóra, hanem életünkre nézve is veszélyessé válik.” ¹¹De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. ¹²A kikötő nem volt alkalmas a telelésre, s ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek. Ez Kréta egyik kikötője, amely délnyugat és északnyugat felé néz. ¹³Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat; felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelébe. ¹⁴Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. ¹⁵Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. ¹

⁶Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. ¹⁷Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengerből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova. ¹⁸A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, ¹⁹harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. ²⁰Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. ²¹Mint ahogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. ²²Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. ²³Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. ²⁴Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. ²⁵Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. ²⁶Egy szigetre kell kivetődünk.”

12) Hajótörés és megmenekülés (27,27-44)

²⁷Eljött a tizennegyedik éjszaka, mióta az Adrián sodródtunk tovább, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. ²⁸Lebocsátották a mérőónt, és húsz ölet állapítottak meg. Amikor pedig kissé továbbmentek, és ismét lebocsátották, tizenöt ölet állapítottak meg. ²⁹De mivel féltek, hogy esetleg sziklás helyre vetődünk, a hajó

farából négy horgonyt vetettek ki, alig várva a virradatot.³⁰ Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni.³¹ Pál azonban így szólt a századoshoz és a katonákhoz: „Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.”³² A katonák ekkor elvágták a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár.³³ Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: „Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek.”³⁴ Ezért inteltek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.”³⁵ E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett.³⁶ Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.³⁷ Lélekszám szerint kétszázhetvenhatan voltunk a hajón.³⁸ Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón.

³⁹ Amikor megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, hogy ha tudják, erre futtatják rá a hajót.⁴⁰ A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé.⁴¹ Mikor azonban a földnyelvhez értek, ráfuttatták a hajót, amelynek orra befúródva ott maradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől kezdett szakadozni.⁴² A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön.⁴³ De a százados meg akarta menteni Pált, visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre,⁴⁴ azután a többiek pedig, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.